

У ГОДИНИ КОЈА ЈЕ ЗА НАМА

/Схватања о људима у години за нама/

Одрастам, отварам очи, упознајем, схватам...

"Дан лудила" је филм у коме једног дана главном јунаку пукне филм и крене бејзбол палицом да разбија главе свима који му стану на пут. Дан лудила? Само дан? Колико се људи дневно у Србији осећа овако? У Србији не постоји један дан лудила.

Потребна нам је спознаја.

Људи не желе слободу. Члан сам Ученичког парламента и никада ништа нисмо успели, нису ни они пре нас, а неће ни они после нас. Нико се не буни. Сви ћуте!

Не волим срцепарајуће текстове! Кад се негде деси смак света, а дешава се све чешће схватам да нема Бога који ће то да поправи.

Не волим срцепарајуће текстове! Појединци су слика друштва, а каква је та слика то најбоње говоре они који су на ивици и ризикују да склизну са ње.

Не волим срцепарајуће текстове! Мрзим што влада маса, а маса је, по Канетију, "живи организам који има коефицијент инталигенције свог најглупљег члана".

Не волим срцепарајуће текстове! Мрзим кукавичлук, љубомору, иживљавање над слабијима. Презирем мржњу према ономе ко дигне глас, каже мишљење.

Не волим срцепарајуће текстове и робове демократије који ће ускоро почети да носе паролу: Убиј ме демократски!

Не волим срцепарајуће текстове и људе којима је смисао живота: лов на лову. И младе људе који одлазе у школу како би се прошетали до WC-а, урадили пар "селфија" (зар су плочице постале наша свакодневница?), затим долазе кући, улогују се на Facebook и одслушају пар турбо-фолк песама које су синоним за кич и шунд и огледало нашег друштва.

Не волим срцепарајуће текстове! Не желим да живим са разбојницима, варалицама и убицама, које су при томе невинне. Иронично.

Не волим срцепарајуће текстове и не пишем их!

Одрастам и схватам у каквом друштву живим, то је обележило претходну годину.

Хоћемо ли се мењати као појединци и тако мењати друштво? Или ћемо и даље да ћутимо?

ЛИЦЕ КОЈЕ СЕ ПАМТИ

Понекад без икаквог правог разлога, неко лице, име или слика уреже ти се у сећање остављајући неизбрисив траг.

Као новинар школских новина добио сам задатак да напишем репортажу у људима који живе у селима око мог града.

Спаковао сам се и кренуо. Било је хадно зимско јутро, додуше без снега, али је мраз упорно стезао моје образе, терајући их да црвене. Када сам стигао у село, покуцао сам на прва врата објашњавајући због чега сам дошао. А онда и друга, трећа. Људи нису били расположени да учествују у мојој репортажи. Тек би ми понеки старац одговорио: „Синко, тешко се живи, нема ту о чему да се прича, исти нам је сваки дан“. А онда сам закуцао на врата старе кућице. Отворила их је погрбљена старица. Када ме је видела онако смрзнутог, одмах ме је увела у кућицу. Соба је била топла, уредна и чиста, али баш као и споља - тужна. Сео сам, а онда ми је старица насула белу кафу. Када сам рекао због чега сам дошао, она се насмејала, није имала никаквог саговорника и хтела је са мном да прича. Муж јој је умро пре двадесет година, деца су јој одавно отишла својим путем, тек је понекад пошаљу неку слику са летовања. Диге руку и покаже слику. Живи од пензије, каже да јој је то довољно, има свега. Комшије јој ретко сврате, каже она, због тога што имају доста обавеза. Сви о својој муци мисле. Причала је дуго о свом детињству.

„Самоћа је човеков највећи непријатељ, а породица највеће благо,“ вели стара бака. Мрак се спуштао, морао сам да кренем кући. Поздравио сам се са старицом и обећао је да ћу је опет посетити.

Школа - о школи, а у школи?

Многи би помислили да је мој живот досадан. Школски дани су сви исти и монотони, једва да један дан можеш разликовати од другог.

Није тако! Рећи ћу вам да нико боље не зна за све школске тајне од добре старе табле. Колико је само знања исказано на мени, а опет ја сам изнова млада и белих бора на мом зеленом лицу. Виђала сам и добре и лоше ђаке, али сви они су ми подједнако важни.

Највише волим часове српског. Треба доживети атмосферу која влада у учионици. Многе ствари које наставници не виде догоде се за тих неповратних четрдесет пет минута. Љубавне порукице, пушкице, оштри погледи завађених страна... Осмеси на дечијим лицима су увек присутни, мада понекад за њих нема посебног разлога. Очи им цакле када се заљубе, па све као прате лекције, а на седмом небу. Уживам да их гледам, поготово што они не знају да их све чујем и видим.

Мој друг плакар и ја често током ноћи, кад су светла угашена и учионица празна и чиста, разменимо коју лепу реч. Каже ми шта све чувају у њему, а не прође ноћ, а да нам се врата не прикључе и исповеде који трач са ходника.

А наставници, хм, њих је тешко објаснити. Не цакле им очи, немају несигурност у гласу, кикотање им је забрањено, а уз све то ђаци их не воле. Не знам зашто, једноставно је тако, одувек је било.

Често током великог одмора проћаскам са ђачким торбама. Свака ми се исповеди. Неке су баш тешке и то им смета. Не воле да њен власник или власница носи све књиге. Али има и оних других које се хвале својим витким телом. Гледајући и слушајући ђачке торбе можете видети какви су ученици. Има оних којима је школа битна, они уче, добијају добре оцене, али има оних којима баш то не полази за руком.

Било како било, двадесет година мог живота никад нису били трајно урезани на мојој кожи, али ћу их се увек радо сећати и памтити.